

ALLAN SIMONSEN

32 år, kriminalassistent, Midlertidigt udstationeret
hos Nordjyllands Politi, Opvokset i Løgstør, men har
boet i København i mange år.

Allan er træt, og hans hjerte hamrer lidt for hurtigt. Han burde vist slet ikke køre bil lige nu. Måske er det koffeinen i blodet, eller også er det fordi, han er i Løgstør lige om lidt – i hans fødeby, som han kun så sjældent besøger.

Landevejen kender han alt for godt. Har kørt den mange gange. Først med bus og sin fars bil i barndommen. Siden da han selv fik kørekort og skulle til Aalborg eller hjem igen. Små 50 velkendte kilometer, som nu føles totalt fremmede på den frostglatte landevej.

Det er mandag morgen og tre dage efter nytåret. Allan kan mærke det endnu. Den latterlige tur til København for at holde fest hos et par venner. Han var ellers flyttet nu. Til Aalborg komplet med flyttekasser og blanketter. Men han havde fri til nytårsaften og måtte hjem for en stund. Hjem til København og alt det, som han egentlig bare burde flygte langt væk fra. Men han skulle indsnuse det sidste af sin by, sit kvarter på Nørrebro og drikke shots i lidt for hurtigt tempo. Alt det, inden det fra nu af for alvor gælder karrieren og udstationeringen hos Nordjyllands Politi i et endnu uvist tidsrum.

Det var ikke nogen nem beslutning, da Allan blev spurgt, om han ville tage til Nordjylland et stykke tid. Men det var et svært tilbud at afslå, og det er bestemt ikke hver dag, man får en stor chance for virkelig at bevise sit værd. Personalemangel

gjorde det muligt for et par uprøvede kort at blive kriminalassistenter i det nordjyske, og efter en dags betænkningstid sagde Allan ja. To uger efter var flyttekasserne pakket, og kort før jul rykkede han ind i en lille fremlejet lejlighed i Aalborgs Vestby tæt på havnen, AAB's hjemmebane og den berømte Jomfru Ane Gade.

Allans telefon ringede tidligt i morges. Det var drabschefen inde fra politigården i Aalborg. En arbejdsmand har fundet to lig i et kalkbrud uden for Løgstør. Det ligner et dobbeltdrab, så nærpoltiet i Løgstør skal have assistance af Allan og hans makker Louise. Meget mere viste han ikke. Kun at de skal skynde sig at indfinde sig i kalkbruddet. Så vil efterforskningslederen sætte dem ind i de ting, der er fundet og de spor, der er umiddelbart tilgængelige. Teknikerne skulle også være på vej, forsikrede drabschefen, og slog fast, at han nok skal få reserveret et hotelværelse på Parkhotellet i Løgstør.

Efterforskningslederen hedder Vagn Simonsen og er daglig leder af den lille nærpoltistation i Løgstør. Allan bevarede sit pokerfjæs og lod som ingenting, da chefen fortalte det i telefonen. Men det havde Allan helt klart ikke gennemtænkt, da han rykkede herop – at han nu kommer til at arbejde sammen med sin far, som han ikke har set i mere end et år. At de nu skal køre efterforskning sammen, på trods af uforløste skænderier og en hel masse, de ikke har talt ud om.

"Klokken er nu 9.03, og det er tid til nyheder fra Nordjyllands Radio ..."

Allan hører, at Louise skruer på radioen ved siden af ham. Han ser ikke på hende, men kun på speedometeret og den grå rimtåge, der indhyller landevejen. Det er mærkeligt, at hun sidder der i tavshed og lader radioen tale i stedet for at få aftalt, hvordan deres samarbejde egentlig skal forløbe. Det skratter, da hun skifter station til noget lokalt dansktop. Det er Radio Midtfjord, som spiller Bjørn Tidemann. Den kender Allan alt for godt, og han mindes kort, hvordan hans farmor altid spillede den slags, når han skulle passes som dreng i deres hus nede ved havnen i Løgstør.

Han kaster et kort blik på Louise på passagersædet. Hun stirrer ud af vinduet, ud på kulden og fjorden i mørket. Allan gad nok vide, hvad hun tænker lige nu: Om at de skal på deres første rigtige efterforskning med et reelt ansvar. Om at de to nu igen skal arbejde sammen som makkere. Om at hun er langt, langt væk det København, hun er så knyttet til med kæreste og et på overfladen stabilt liv. Og om at de nok hellere må gøre deres bedste denne gang for at holde det her på et professionelt niveau uden personlige motiver og dumheder efter for mange fyraftensøl.

Allan sukker. Egentlig burde han være glad. Det her er hans store chance for at bevise det hele. At gøre det, han altid har drømt om, siden han besluttede at blive betjent. Han skulle være politimand. Ikke som sin far på en lille inferior station i provinsen, men som på film. Fange forbrydere og være sej med pistol og politiskilt.

Han ved godt, at virkeligheden ikke er som på film. Han har trods alt været betjent i nogle år efterhånden. At det kræver hårdt arbejde, en systematisk hjerne og en mave for afsindige mængder kaffe. Men det her er sgu lige nu en tand for virkeligt, tænker han. Nu skal han både vise sine bedste faglige evner og håndtere både sin far og Louise på samme tid uden at lave dumme fejl. Puha, det bliver en hård start på året og det nye liv. Bare han kan holde hovedet koldt og ikke lade sig styre af de følelser, han ellers let bliver ramt af.

POLITI

OM LØGSTØR

Allan er vokset op i den lille havneby Løgstør ved Limfjorden. Som lille blev Allan drillet med at have samme navn som en sej fodboldspiller, der brækkede benet i EM-åbningskampen i '84. Samtidig var han et let mobbeoffer som barn af Betjent-Vagn, der var en af de lokale politifolk. Strisser-Allan kaldte de lokale børn ham også – og nogen gange Stikker-Allan, når han truede med at sladre til sin far om drillerier, hemmelige huler eller toptunede knallerter.

De bedste minder fra sin barndom har Allan, når han besøgte sine bedsteforældres hus ved havnen og sejlede i fiskerjollen med sin farfar. Desværre døde han tidligt, og satte farmoren i en apatisk afstand fra virkeligheden. Allan boede hele sin barn- og ungdom i et parcelhus på Liljevej sammen med sin far og dennes nye kæreste Kirsten. Kirsten blev vist allerede en del af farens liv, allerede inden han blev skilt, da Allan var otte. Sammen fik Kirsten og Allans far Lise, Allans halvlillesøster, der i dag er 16 og går på efterskole.

Kirsten og Allans far blev skilt for lidt over et år siden under stor dramatik, der medførte tvangsauktion af barndomshjemmet, og siden da har Allan stort set ikke talt med sin far. Lise bor i dag officielt hos Kirsten, der stadig bor i Løgstør, men hun besøger tit sin far i weekenden, fortæller hun Allan, når han snakker i telefon med sin elskede teenagesøster.

Allan har stadig kontakt til sin mor, Birthe, der i dag bor i Kolding i et lykkeligt ægteskab med en bankrådgiver.

LOUISE

Allan og Louise har været makker ad flere omgange, da de begge boede i København. Først som gadebetjente og siden som dele af det samme efterforskningshold, der støttede de rigtige kriminalassistenter i deres arbejde. Deres samarbejde har været turbulent med både op- og nedture. De har en meget speciel kemi, der gør dem til perfekte makker, men som også har kastet dem ud i dumheder. Allan er mere end en enkelt gang havnet i Louises seng til stor fortrydelse bagefter. Det er dog aldrig ting, de for alvor har snakket igennem.

Allan undrer sig over, hvad der har fået Louise til at takke ja til samme tilbud som ham med at blive udstationeret i Nordjylland. Det betyder, at de nu igen skal arbejde sammen som faste makker og for alt i verden holde det på et professionelt forhold, hvilket nok kan blive svært, nu de er så langt hjemmefra deres normale, trygge liv i København.

VAGN

Allans far har på overfladen gjort det godt. Gået fra almindelig lokalbetjent til leder af Nærpolitistationen i Løgstør. Inden politireformen var han souschef i Løgstør Politikreds, men da politimesteren rykkede til Aalborg, er Vagn nu blevet øverste leder af den lille station.

Men Vagn er også andet end det. Han er Allans far, som arbejdede for meget, var for sur, når han kom hjem, og nu har sat to ægteskaber over styr. Allan savnede engang den far, han burde have, men nu savner han ingenting. Han har ikke brug for ham mere. Ikke brug for flere nederlag og for at se lillesøster Lise blive svigtet og glemt. Godt hun er på efterskole nu, tænker Allan tit, efter Vagn blev skilt fra Kirsten og flyttede fra Liljevej ned i farmorens hus ved havnen.

TIL SPILLEREN

Løgstør er et scenarie, der på overfladen handler om opklaringen af et mord. Men det er i lige så høj grad et scenarie, der handler om en lille by og de mennesker, der befolker den. Det er en historie om mennesker og menneskelige relationer, og det skal du være med til at skabe.

Som Allan er du den typiske fortabte søn, der mod sin vilje vender tilbage til sit ophav. Måske er det for at ignorere fortiden og bare komme videre med dit liv. Eller måske er det for at finde en form for forløsning med en by og en familie, du prøver at fornægte og flygte fra. Du er fanget af forventninger, følelser og fornægtelser, og din konflikt kommer til at stå i, om du kan håndtere både arbejdet, mødet med din far og dit mystiske forhold til Louise.

Som spiller må du også gerne afspejle denne konflikt i opklaringsarbejdet og de spor og vidner, I finder frem til.

Hvor ligger Allans faglige styrke som kriminalassistent?

Hvorfor er Allan så vred på sin far?

Hvorfor har Allan sagt ja til at arbejde for Nordjyllands Politi?

Hvad er Allans følelser egentlig over for Louise?

"Klokken er nu 9.03, og det er tid til nyheder fra Nordjyllands Radio ..."

Det er gråt, koldt og rimtåget her i Nordjylland. I hvert fald her til morgen. Sådan rigtig mandag af den mest grålige slags. Det er 3. januar, og verden er ved at gå i gang igen. Så vidt som det er muligt heroppe.

For en uge siden havde hun aldrig været nord for Århus. Og nu sidder hun på en øde landevej med Limfjorden til den ene side og Allan til den anden. Hun vil forsøge ikke at være snobbet og Københavnersmart. Det har hun lovet både ham og sig selv. Det her, det er arbejde, det minder hun sig selv om igen og igen. Ikke andet. Det handler virkelig ikke om andet.

Louise skruer på radioen. Hun vil høre country. Det er, som det hører sig til herude. Men hun finder det ikke. Kun P3 og så en eller andet luset lokalradio. Midtjylland, hedder den vist. Spiller Bjørn Tidemann eller sådan noget. Ikke lige det, hun vil høre nu. P3 spiller dårlig pop – heller ikke noget, der er værd at høre. For helvede, hvor hun savner København. Men det her, det er arbejde – det minder hun sig selv om igen.

Der er blevet fundet to lig i Løgstør. Noget med et kalkbrud. Meget mere har de ikke fået at vide. Resten må følge, når hun og Allan når frem. De skal assistere nærpolitiet, sætte efterforskningen i system, og være dem, der kan tænke og handle – og så skal de hjælpe de to rutinerede efterforskere, der selv kender byen alt for godt. Det er noget af en udfordring, tænker hun. Ja, og en stor chance, gentager hun for sig selv. Deres første efterforskning med et reelt ansvar. De to, Louise og Allan. Strictly professional.

Måske er det her mere end som så. Måske er der en dybereliggende grund til, at hun hurtigt sagde ja til tilbuddet om at blive udstationeret i Nordjyl-

**33 år. Kriminalassistent
Midlertidigt udstationeret
hos Nordjyllands Politi**

land for en tid. At sige fuck dig til København, Station Bellahøj og kæresten Kim. Jo, hun har da lovet ham, at hun snart kommer hjem, at hun ringer og siger godnat, at hun elsker ham. Men for fanden, efter alt det lort i København. Efter hårdt arbejde, utaknemmelige pr-liderlige chefer og indvandrerbanders brutale drab på hinanden. Så var det måske slet ikke så dårligt med en tid langt væk fra alting. Altså lige bortset fra, at hun stadig skal være tæt på Allan og være hans makker. Men måske er det også godt nok. At have et fast holdepunkt, som hun kender her midt i alt det nye. Så må hun jo arbejde på at holde hovedet koldt og undgå den der mærkelige kemi, der er imellem de to.

Louise kigger over på Allan, der har blikket fast hæftet på den frostglatte vej. Lidt klichéagtigt, at det er ham som mand, der kører bilen. Men hvad fanden, det var jo ham, der hentede hende i den nye lejlighed i Magisterparken tidligt i morges. Hun ville nu egentlig godt vide, hvad han tænker om alt det her. At de nu skal arbejde sammen igen. Og at de faktisk er på vej til den barndomsby, som han helt tydeligt hader at tale om og alligevel altid nævner i tide og utide. Hun havde i hvert fald ikke lige nået at tænke tingene igennem, da det gik op for hende, at Allan havde fået samme tilbud som hende – og at han også havde sagt ja. Men det skal nok blive godt, tænker hun og smiler lidt for sig selv.

Hun burde nu ellers have tænkt rigeligt over tingene og konsekvenserne. Hun tilbragte jo nytåret heroppe i Nordjylland helt alene. Sad bare i den tomme betonlejlighed blandt flyttekasser og drak champagne med sig selv. Hun savnede Kim, men nød det alligevel. Allan ramte da hendes tanker – deres samarbejde og alt det der – men hun skubbede det væk. Hun tænkte på at gå i byen, se hvad Jomfru Ane Gade egentlig har at byde på, men lod være. Var bare helt alene med sine manglende tanker og et par bøger om retsmedicin og moderne afhørings teknikker.

Ja, det var nok egentlig først i morges, at det hele gik op for hende, da telefonen ringende. Det var drabschefen inde fra Politigården, der allerede her første arbejdsdag havde en sag for hende og Allan. De skulle til Løgstør hurtigst muligt – og før de i det hele taget kunne nå at få computere, emailadresse og alt det der, som hører et nyt arbejde til.

OM LØGSTØR

Louise ved ikke meget om Løgstør og Nordjylland i det hele taget. Hun har aldrig været her før og kender kun til byen gennem Allans beretninger om åndssvage gå-i-byen steder, provinsens smålighed og idioter, der kører alt for stærkt i deres tunede biler – egentlig ikke så forskelligt fra Nørrebro, tænker hun.

Ellers ved hun, at byen altid bliver oversvømmet i stormvejr, når Vesterhavet presser vandet ind i Limfjorden og op i Løgstør havn. Og at de har en fabrik, der hedder Løgstør Rør, der får år tilbage fik en bøde på omkring 50 millioner kroner for ulovlig kartelvirkning.

Selv er Louise opvokset i Ishøj, men flyttede til Nørrebro, da hun kom ind på politiskolen. Hun kommer fra en nogenlunde stabil familie, der dog altid manglede penge. Hun bor officielt stadig sammen med sin kæreste Kim, der er elektroingeniør hos et større mobiltelefonselskab. Kim er stabil og god kæreste, der samtidig keder Louise noget så jammerligt af og til.

ALLAN

Allan og Louise har været makker i flere omgange. Først som gadebetjente på Nørrebro og siden, når de hjalp med at trave opgange tyndt i diverse kriminalsager, hvor et stort antal beboere eller vidner skulle afhøres uden den store tankevirksomhed.

Deres forhold til hinanden ligner alt for meget en kliché, tænker Louise tit. Men det er nu også spændende og pirrende at arbejde tæt sammen med en, hvor der konstant ligger ting og roder rundt under overflade. Det er, som om det styrker opmærksomheden på bade arbejdet og på hinanden. Det er sket flere gange, at det professionelle arbejde for en stund er blevet til sex på obskure steder eller i hinandens lejligheder, men det er aldrig noget, de har snakket videre om – det er bare sket, og godt det samme, tænker hun tit. Hun gider ikke være hende der stereotype kvinde, der falder for sin kollega og så sukker og længes, når han om mandagen lader som ingenting eller ikke ringer tilbage.

Tanken har selvfølgelig strejft Louise, at hun har sagt ja til arbejdet i Nordjylland, fordi hun hørte, at Allan også havde sagt ja. Men når det rammer hende, skynder hun sig at fortælle sig selv og alle andre, at det er en stor chance, som kræver at hun bare kaster sig ud i det.

TIL SPILLEREN

Løgstør er et scenarie, der på overfladen handler om opklaringen af et mord. Men det er i lige så høj grad et scenarie, der handler om en lille by og de mennesker, der befolker den. Det er en historie om mennesker og menneskelige relationer, og det skal du være med til at skabe.

Som Louise er du i overført betydning western-helten, der kommer til et fremmed sted og er med til at skabe en forandring. Du har både muligheden for at gøre en forskel for de mange personer i byen, og samtidig kan du bruge oplevelserne i byen til at gøre en forskel for dig selv. Fra starten er du skeptisk og arrogant over for den fremmede provinsby, men hvem ved, om det bliver ved? Måske bekræfter den dine værste fordomme om provinsen – men måske finder du også noget af dig selv mellem mord og bonderøve? I hvert fald vil du gøre dit bedste for at holde bonderøvene skak og efterforskningen på sporet – og du ved godt, at det er dig, der må skære igennem, når samtalen for meget på lokalsladder og hvem, der nu er blevet set på bowlingbanen med hvem.

For Louise handler konflikten om, at du står ved en korsvej i dit liv, hvor du skal vælge, hvor du vil hen. Er det den trygge dagligdag i København med kæreste og et stabilt, men kedeligt betjent-job? Eller tør du satse fuldt ud og måske afsøge nogen af de andre muligheder, der findes? Måske ved at afsøge det mystiske land sammen med Allan eller turde satse fuldt ud på karrieren?

Som spiller må du også gerne afspejle denne konflikt i opklaringsarbejdet og de spor og vidner, I finder frem til her.

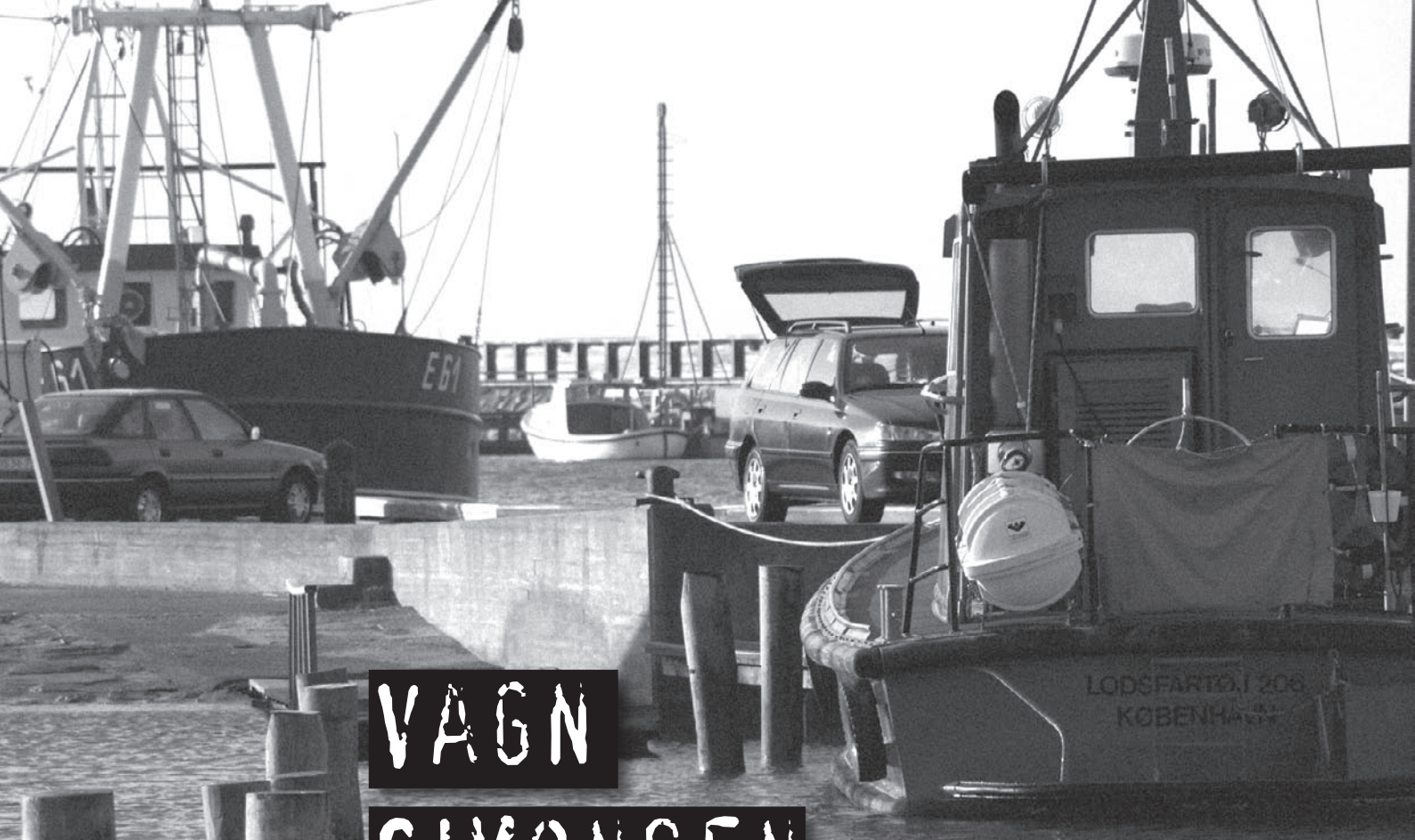
Hvad kendetegner Louise som kriminalassistent? Er det et stort overblik, empati i afhøringer eller en evne til at forstå detaljer?

Hvor langt er Louise villig til at gå for at bevise sit værd i sin første sag som rigtig efterforsker?

Hvad fik egentlig Louise til at tage jobbet i Nordjylland langt fra kæreste og København?

Hvad er det Louise vil med sit liv? Og hvad er det, hun savner?

VAGN SIMONSEN

57 år, Politiinspektør hos
Nordjyllands Politi, Leder af
nærpolitistationen i Løgstør

Mandag morgen på nærpolitistationen. Klokken er lidt over syv. Første arbejdsdag efter nytår for de fleste. Vagn er den første på stationen her til morgen. Han siger god morgen til Lisbeth, der har haft nattevagten og nu er på vej hjem for at sove. Lisbeth har ikke noget at bemærke om natten, og ser nu bare ud til, at hun virkelig har brug for at komme hjem efter en nat i kedsomhed.

”Der er ingen Speakers Corner i mit bette Liverpool,” synger Allan Olsen ironisk fra radioen. Nej, gu fanden er der ej, tænker Vagn. Og sgu heller ikke her i Løgstør. Alle hører alting, men ingen hører efter.

Vagn sætter sig ned og tænder computeren, mens han nipper til kaffen: Maskinkaffe lavet på filter og med de stor-indkøbte bønner fra Metro. Det er åbenbart det eneste, man drikker, når man er politimand, siger han ironisk til sig selv. Vagn logger sig ind på intranettet for Nordjyllands Politi. Han må hellere få overblik over status på sager, og hvad der ventes af hans nærpolti her i det nye år

Han gennemgår døgnrapporterne fra de sidste par dage. Ikke det store at bemærke. Et par slagsmål, et husspektakel og nogle ulovlige kanonslag. Et roligt nytår, men en enkelt brand smudser statistikken til. En lade er fundet nedbrændt i går morges – sikkert pga. af noget for sent af-fyret fyrværkeri. Teknikerne fra Aalborg har rutinemæssigt gennemgået laden og ikke fundet noget usædvanligt. Branden har åbenbart kostet en bil livet, der holdt derinde. Ren rutine, tænker Vagn, hvis der da ikke er tale om et åndssvagt forsøg på forsikringssvind. Det er heldigvis ikke hans bord.

Vagn hader forsikringer og alt det besvær, der følger med. Han tænker på fugtpletterne, der stadig sidder på væggene i huset på havnen. Det er halvanden måned siden den sidste oversvømmelse, og der er bare ikke sket en skid. Hvor efterårsstormen pressede vand ind i Limfjorden fra Vesterhavet, og hvor det igen var Løgstør havn, det gik ud over. Hvor vandet flød i gaderne, og hvor beboerne for én gang skyld stod sammen, mens de skovlede vand og satte sække i kældrene. Solidaritet, tænker Vagn, det er sgu kun noget, der finder sted under sådanne omstændigheder – ikke resten af året. Bagefter er det sgu ikke til at få en håndværker til at udbedre skaderne. Eller at få forsikringsselskabet til at betale – det er en naturkatastrofe, siger de, og så dækker de ikke. Og at få det anerkendt som stormflod, så der er penge fra staten, er sgu heller ikke til. Nogen gange burde man bare arrestere hele bundtet, tænker han for sig selv.

Han savner huset på Liljevej. Deroppe på bakken var der ikke oversvømmelser, og alting var bedre end at bo med sin gamle mor i hendes fugtige hus ved havnen. Men nu er der blevet så stille i Løgstør. Det sidste år. Siden sidste nytår. Dengang hvor politireformen blev sat i gang med pomp og pragt. Hvor Kirsten stadig var der for ham og Tine ikke var taget af sted til efterskolen. Det var også der, hvor han holdt sig ædru til nytårsfesten og kunne hente Tine til festen i Års. Og hvor han kunne ringe til Allan og tale med ham, uden at han smed røret på. Det var dengang. Siden er der gået et helt år. Og alt er forandret nu. Tænk, at det kan ske på bare et år.

Tænk, at huset virkelig røg på tvangsauktion, tænker Vagn. At han, som dengang var souschef i Løgstør Politikreds, virkelig kunne have så meget kaos i økonomien, at hans elskede hus blev taget af fogeden. Men det hele bare så forbandet kaotisk, da Kirsten ville skilles, og det hele var så sort. Bølgerne gik højt, og på grund af åndssvage regler var det hende, der fik det meste ud af skilsmissen. Og hun var fuldstændig ligeglad med, at det nærmest kostede Vagn alt. Bare fordi han kom til at bolle udenom til en julefrokost – for helvede, man laver da fejl, når arbejdet hober sig op og man ikke længere kan tale sammen derhjemme.

Nu sidder Vagn så her. Et års tid senere uden andet end et værelse hos sin mor og et godt job, som han egentlig er ret ligeglad med. Og se nu på nytåret, der lige har været. Han blev fuld og måtte tage hjem fra den ellers hyggelige aften hos Jens – nå, ja, og måske fordi han også blevet lidt for selvmedlidende. Det er også bare fordi, der er aldrig sker en skid herude i Løgstør. Og da slet ikke efter politireformen, hvor han nok blev leder af en nærpølitistation, men den politikreds, han havde kæmpet sådan for er nedlagt og det meste er rykket til Aalborg. Det var sgu ikke lige den lederstilling, han altid havde drømt om.

I samme øjeblik ringer telefonen. ”Vagn Simonsen,” siger han pr. automatik og hører først ikke rigtig efter, hvem der er i den anden ende. Det skratter og lyder en lille smule kaotisk, før Vagn pludselig spidser ører og retter hele sin opmærksomhed mod stemmen i den anden ende. Det er Jens, Vagns gode ven og kollega, der har en hård nyhed. Ude i kalkbruddet ved Aggersund er der dukket to lig op. En ung mand og en ung kvinde. Det ligner et dobbeltmord. Jens er derude nu, efter en arbejdsmand har ringet til 112. Vagn må hellere komme med det samme. Det ser ud til, at han for en tid skal være efterforskningsleder på en drabssag. Han må hellere skynde sig at ringe efter forstærkning hos drabschefen inde på Politigården i Aalborg, så snart han ved selvsyn har set de to lig – det her kan nærpølitiet vist ikke løse alene.

OM LØGSTØR

Vagn både elsker og hader Løgstør, som betyder alt for ham på godt og ondt. Det er både en romantisk lille havneby, der har givet ham sine største minder, og det er en forfærdelig indspist lille flække fuld af mistænksomme sladderhanke og jysk smålighed. ”Din handelsby”, står der, når man kører ind i byen, og Vagn griner altid hånligt, når han ser det. Men Vagn elsker også beboerne højt, og kender næsten alle efter at have været politimand der i mange år. Desværre betyder det også, at beboerne kender Vagn og hans udskejelser lidt for godt.

Vagn har boet og arbejdet i Løgstør lige siden han blev færdig på politiskolen som 23-årig. Her blev han ansat som færdselsbetjent i den daværende Løgstør Politikreds og mødte samme år sin første kone Birthe. Birthe var sekretær for Politimesteren, og den flotte, nyuddannede Vagn fik hurtigt charmeret sig ind på hende med blomster og romantiske sejlture på fjorden. Kort efter blev de gift, og endnu kortere efter fødte hun Allan.

Ægteskabet holdt i små otte år, indtil Vagn forelskede sig i Kirsten, en klinikassistent hos hans lokale tandlæge. Det startede egentlig bare som affære, affødt af Vagns opmærksomhed og romantiske sind. Men snart blev det alvor, og Vagn blev skilt fra Birthe og giftede sig kort efter med Kirsten.

Kirsten og Vagn havde været gift i flere år, før hun pludselig blev gravid. Hun fødte Vagns datter Lise, der i dag er 16 år og går på efterskole. Desværre holdt dette ægteskab heller ikke. For knap et år siden blev Vagn og Kirsten skilt, da han havde haft en kortvarig affære til en julefrokost. Kirsten sagde, at det blot var dråben, og at hun havde ville tage skridtet i lang tid. Vagn forstod det aldrig, og det efterfølgende kaos kostede ham både huset på Liljevej og sin selvtillid. Nu bor Vagn hos sin gamle mor på havnen i Løgstør, mens han nærmest aldrig taler med Allan, der blev enormt vred på ham i forbindelse med skilsmissen. Lise kommer dog af og til og besøger ham i weekenden, når hun er hjemme fra efterskolen, men hun bor officielt hos Kirsten, der er flyttet op på Rugmarken i Løgstør.

I dag er Vagn leder af nærpølitistation i Løgstør og har ansvaret for både personalet og lokal efterforskning i byen.

ALLAN

Vagn savner sin søn Allan helt forfærdeligt. Allan er nu 32 år og bor i København, hvor han til Vagns store glæde også er politimand. Desværre har Vagn stort set ikke talt med sin søn det sidste år siden skilsmissen fra Kirsten, og hvor alt gik galt for ham. Vagn forstår ikke helt, hvor Allans vrede ligger, men han håber, at en dag vil komme hjem, så de kan få talt ud om tingene og begynde på en frisk. Især fordi Allan på alle måder er Vagns stolthed, og hans største drøm er en dag at arbejde sammen med Allan og sammen vise deres værd i det politikorps, som han ved betyder meget for dem begge.

En anden drøm er, at Allan skulle vende hjem til Løgstør og slå sig ned med kone og børn – men det er en drøm, som Vagn ved, nok aldrig bliver til virkelighed. Hvis bare Vagn forstod, hvad det er, Allan finder så fascinerende ved Københavns kriminalitet, multietniske verden og totale uoverskuelighed.

JENS

Jens er Vagns gamle kollega og ven – og faktisk nærmest den eneste ven, som Vagn har tilbage. De har arbejdet sammen hos politiet i Løgstør i femten år og har ofte kørt parløb på patruljer og under mindre efterforskning, som det lokale politik har stået for. Jens er – modsat Vagn – ikke nogen udpræget ledertype og har det derfor fint med, at han stadig er en normal betjent, der blot skal udfylde sin rolle som brik i et større spil – hvad enten det er at holde orden i midtbyen Lørdag nat, eller om det er at opklare en voldssag eller det, der er værre.

Jens er både en fantastisk lokalbetjent og en fantastisk ven. Han har et kendskab til lokalområdet, der er intet mindre end utroligt, og han har en stor evne til at kunne tale med alle på en fornuftig og rationel måde. Det er også normalt Jens, der tager sig af det lokale forebyggende arbejde under SSP (skole, socialforvaltning, politi), der skal hjælpe med at holde de unge i byen ude af kriminalitet, stoffer og lignende problemer. Vagn plejer for sjov at sige til Jens, at han burde være en af de her lokalsheriffer, der forstår alle i en lille amerikansk by i Midtvesten.

Det største problem for Jens synes dog at være, at hans bror er en af byens vanekriminelle, og at Jens' egen datter efter sigende har et lidt for stort problem med speed – et problem som Jens nægter at kende til eller acceptere. Onde tunger vil også vide, at Jens holder hånden over dem begge – men hvem ville ikke gøre det overfor sine nærmeste?

Jens er gift med sin ungdomskæreste Maria, som han har været sammen med siden han var 16 år. Vagn både misunder ham denne troskab og forstår den på samme tid overhovedet ikke.

TIL SPILLEREN

Løgstør er et scenarie, der på overfladen handler om opklaringen af et mord. Men det er i lige så høj grad et scenarie, der handler om en lille by og de mennesker, der befolker den. Det er en historie om mennesker og menneskelige relationer, og det skal du være med til at skabe.

Som Vagn er du manden, der engang havde et godt liv, men som nu er faldet fra hinanden. Nu har du stort set kun dit job tilbage, som du trods en lederstilling heller ikke er tilfreds med. Du håber hele tiden på, at tingene bliver bedre, men er måske ikke selv i stand til at gøre noget ved det. Du er den typiske lokalbeboer, der engang havde et godt forhold til alle i den lille by, men nu må se sin anseelse forsvundet grundet fejltagelser, tvangsauktion og skilsmisse. Din konflikt består i, om du selv er i stand til at få genetableret et godt forhold til din familie og i sidste ende dig selv. For gør du ikke det, kan det ende tragisk og forfærdeligt for Vagn.

Som spiller må du også gerne afspejle denne konflikt i opklaringsarbejdet og de spor og vidner, I finder frem til her.

Hvorfor er det, at Vagn tilsyneladende ødelægger de stabile relationer han har med romantiske eventyr og affærer?

Hvorfor vil Allan ikke tale med sin far? Hvad er det præcist, der er sket?

Hvordan har Vagn det med pludselig at skulle stå i spidsen for efterforskningen af et dobbeltdrab?

Hvordan reagerer Vagn, da han i starten af scenariet opdager, at Allan er blevet tilknyttet efterforskningen?

Hvordan spejler Vagn dobbeltdrabet i forholdet til sine egne børn?

JENS ROBERT SØRENSEN

42 år, politikommissær hos Nordjyllands Politi,
fast tilknyttet nærpolitiet i Løgstør
og ansvarlig for SSP-samarbejdet i lokalområdet.

Der er iskoldt denne mandag morgen, og rimtågen hænger lavt over bakkerne ned mod fjorden. Det er tredje januar, og Jens holder en kort pause, mens han bag rattet i patruljevognen nyder udsigten og lysene fra sin by. Kaffen i texacokoppen varmer hænderne, mens han gumler på resterne af den overskårne nede fra bager Dahl, som han fik ved bagdøren klokken fire i morges. Han elsker de her små øjeblikke, hvor verden står stille, og han glæder sig over at have verdens bedste job. Klokken er lidt i syv og om et par timer har han fri – så kan han komme hjem og sove. Glæder sig allerede til at putte sig ind til Maria og nyde, at hun stadig har ferie.

Jens tænker tilbage på nytårsaften. Han havde fri – for første gang i flere år – og nød det virkelig. Bare ham, Maria, vennen og kollegaen Vagn og Jens' bror Frank. Det skulle være stille og roligt med torsk, snaps, sjove hatte og truthorn. Trine var til fest med veninderne og ville sikkert ikke komme hjem før sent næste dag. Det bekymrede Jens – han stoler ikke på hende mere – ikke efter alt det, han hører om hende ude i byen. Men han kunne ikke gøre noget. De havde skændtes hele julen om den fest, og til sidst gad han ikke mere. Hun fik lov, og Jens hadede sig selv for det.

Men nytåret var nu godt. I hvert fald først på aftenen. De blev fulde dansede på stuegulvet. Jens, Maria og Frank – som dengang de var unge, og alt lå foran dem. Som dengang, hvor det var Jens, der fik Maria, selvom Frank gjorde sit bedste for at få hende for sig selv. Vagn sad tilbage og kiggede trist ud i luften. Han har sgu haft det dårligt det sidste år siden skilsmissen, og der er ikke en skid, Jens kan gøre for sin bedste ven.

Ud på aftenen blev alting selvfølgelig værre. Det gør det fandeme altid, tænker Jens. Vagn dinglede hjem, deprimeret og fuld. Frank ville i byen – sikkert for at slås – og Jens tog med, mens Maria blev derhjemme. På Bytinget var der stuvende fuldt, og det gik, som det altid gør. Frank kom i problemer, skyldte nogen penge, og snart var han i slagsmål. Altid på samme måde, tænker Jens igen. Og Jens måtte træde til og vise sit politiskilt for at stoppe det hele, inden han måtte køre Frank hjem og lægge ham i seng. Et øjebliks ømhed for en bror, der er fortabt, men alligevel fortjener omsorg og broderlig støtte. Hvad er tykkere end blod? tænker Jens tit om Frank. Måske burde han en dag bare være ligeglad. Lade Frank sejle sin egen sø og i stedet tage sig mere af sin datter, inden alt bliver mørkt for hende også.

Jens har tårer i øjnene, mens han tømmer kaffekoppen. Hvorfor helvede skal det også altid være ham, der skal tage sig af alle andre? Hvorfor skal han slås med en uterlig teenagedatter, når nu han skal fremstå som et godt eksempel for de unge i byen? Han kan jo ikke have en datter med problemer, når han skal fortælle de andre unge om, hvad der sker, når man kommer i karambolage med loven, stoffer og politiet. Det vil hun selvfølgelig ikke høre på, og det er, som om hun flygter længere og længere væk, jo mere han prøver at hjælpe hende.

Politiradioens skratten afbryder Jens' frustrede tanker.

"1242, er du der?"

Det er inde fra alarmcentralen i Aalborg, og Jens melder tilbage.

"Aggersund Kalkbrud. En arbejdsmand derude siger, at han har fundet to lig i kalken. En mand og en kvinde. Vil du undersøge nærmere? Det ligner et drab, siger han. Meld tilbage, straks du ved mere."

"10-4," svarer Jens og sætter sirenen i gang og sømmet i bund, mens hjulene skrider og hviner på den rimglatte vej.

Mens patruljevognen raser ud af vejen langs fjorden, hamrer Jens' hjerte. Både Trine og Frank raserer hans tanker, og alle de værste anelser bliver skiftevis vendt og tilbagevist af logikken.

Hvornår har der egentlig sidst været et drab her i Løgstør? tænker han. Det er sgu en del år siden – sidst var det vist ham den lokale narkodealer-bonderøv ved navn Jens-Arne. Eller også var det ham, der blev skudt ned uden for bytinget af en eller anden tidligere FN-soldat, der havde fået for meget at drikke og ikke havde bearbejdet sine traumer fra Bosnien.

Jens tænker allerede på, hvem der kan have gjort det. Og hvem de dræbte er. Hvis der da er tale om et drab i det hele taget, husker han at minde sig selv om. Stakkels efterladte, tænker han videre. Hvem i Løgstør skal nu leve med sorgen tæt inde på livet? Og hvilke familier går nu i stykker.

Igen hamrer hans hjerte videre. Tænk, hvis det har noget med Frank at gøre. Så kan han ikke længere hjælpe ham. Så er det hele slut ...

Jens ved allerede nu, at han vist ikke kommer hjem og sove i Marias arme lige foreløbig.

OM LØGSTØR

Den lille by ved Limfjorden er Jens' verden. Det er alt han kender til, og alt han interesserer for. Det er hans hjem, hvor han har boet hele sit liv. Hvor han er vokset op. Hvor han følt kærlighed, svigt og livets udfordringer. Og det her, han og Frank hører til.

Jens bekymrer sig om Løgstør. Om at gøre det rigtige, og om at sørge for, at andre også gør det rigtige. Han elsker at møde de unge mennesker – både i skolen som SSP-medarbejder og i nattelivet, når det både går godt og skidt. Jens har forhindret mange slagsmål, talt stive teenagere til fornuft og løst flere hus-spektakler, end man kan forestille sig.

Det var også i Løgstør, at Jens og Frank gik hver sin vej. Hvor Jens valgte lyset og det rigtige, valgte Frank de lette udveje og de beskidte metoder. Heldigvis var det Jens, der vandt. Det var ham, der fik Maria, som han nu har været gift med i næsten tyve år. Hun var den flotteste pige i byen dengang – og hun er det sgu endnu. Jens både elsker og frygter, når hun til byfesten eller andre steder soler sig mændenes blikke. Hun er hans et og alt – hun stråler mere end noget andet.

Det samme gælder for Trine, Jens' elskede datter. Hun er 17 år nu og er køn som kun de få. Men hun er også i problemer. Det siger de alle, men Jens vil ikke høre efter. Han skal nok kunne klare hende. Hans datter tager ikke stoffer. Hans datter får ikke dårlig påvirkning fra sin onkel Frank som alle i byen kender og frygter. Hun er Jens' datter – hun skal nok klare sig, det ved han.

VAGN

Vagn er leder af nærpolitistationen i Løgstør og Jens' bedste ven. De har kendt hinanden siden Jens startede hos politiet i Løgstør. Dengang var Vagn almindelig betjent, siden blev han souschef for Løgstør Politikreds, og efter politireformen blev han leder.

Vagn har gjort det godt, det siger Jens tit til sig selv. Men han er ikke misundelig. Jens har sit og er glad for det. Vagn har lederevner og overblik. Derfor matcher de to hinanden så godt – også når der en sjælden gang skal køres en efterforskning i Løgstør. Så står de to sammen som det perfekte team.

Men Vagn er også mere end sit job. Han er også en knækket mand, hvis liv er faldet sammen. Nu er det kun jobbet, der holder Vagns røv oven vande. Det gik ellers så godt for ham engang, men med to forliste ægteskaber bag sig, en søn, der ikke længere ringer, og tvangsauktion af hans og ekskonens hus er der ikke meget tilbage. Nu bor Vagn hos sin gamle mor nede på havnen, mens han håber på at sønnen Allan ringer og teenage-datteren Lise kommer hjem fra efterskolen og besøger ham. Lise som engang også var Jens' datters bedste veninde, før Trine forsvandt ned i det dårlige selskab og de farlige vaner.

ALLAN

Allan er Vagns voksne søn, der ligesom sin far er politimand. Men Allan har boet i København i mange år og leget storbybetjent og drømt for meget om amerikanske film. Jens forstår ham aldrig og har aldrig forstået hans valg. Hvorfor være i storbyen, når Løgstør har alt at byde på? Hvad er der i vejen med at være stolt at sine rødder og vide, hvor man kommer fra?

Jens husker det kun alt for godt. Hvor meget Allan foragter Løgstør og giver den som arrogant storbybo. Og nu har han brudt kontakten til sin far. Hvad fanden bilder han sig ind? Sådan at efterlade sin far midt i suppedas, skilsmisse og tvangsauktion? Det burde sgu være Allans pligt at hjælpe sin far – på samme måde som Jens hjælper sin bror Frank, selv når det går ad helvede til.

Men der er nye tider på vej. Jens så den anden dag på politiets intranet, at Allan er blevet midlertidigt udstationere ved Nordjyllands Politi. Sammen med en anden københavnner – en kvinde ved navn Louise. De skal være en ny midlertidig efterforskningsenhed, der er blevet udlånt pga. personal-emanglen heroppe. Jens har ikke fortalt noget til Vagn om det endnu. Det må Allan sgu nok hellere selv fortælle.

Hvor længe kan Jens blive ved med at beskytte sin bror? Og hvor langt er han villig til at gå?

Hvorfor vil Jens ikke acceptere, at hans datter har problemer?

Hvor mange ulovligheder har Jens dækket over for at forsvare sin bror igennem årene?

Er Jens glad for sin position som menig politimand, eller ville han i virkeligheden ønske, at det var ham, der var blevet leder af stationen i stedet for Vagn?

TIL SPILLEREN

Løgstør er et scenarie, der på overfladen handler om opklaringen af et mord. Men det er i lige så høj grad et scenarie, der handler om en lille by og de mennesker, der befolker den. Det er en historie om mennesker og menneskelige relationer, og det skal du være med til at skabe.

Som Jens er du den klassiske lokalstrømer, der vil gøre sit bedste for at være et godt forbillede for andre. Du kender de fleste i byen og vil gøre dit bedste for at alle har det godt. Du er stærkt knyttet til det lokale og din familie, og selv din kriminelle bror Frank støtter du så godt du kan – også selvom du altid prædiker moral, lov og orden. Du er nok næsten hyklerisk i din selvtilfredshed, og din konflikt ligger i, hvordan du kan opretholde din facade af korrekthed samtidig med, at din familie langsomt er ved at falde sammen omkring dig. Du er i virkeligheden langt bedre til at tackle andres problemer end dine egne, og du er følelsesmæssigt en ægte knudemand, der dog nemt bliver ramt af bølger af sentimentalitet.

Som spiller må du også gerne afspejle denne konflikt i opklaringsarbejdet og de spor og vidner, I finder frem til.